

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3590/2020
27.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Николић адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Милош Јовановић адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1958/19 од 26.02.2020. године, у седници већа која је одржана дана 27.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1958/19 од 26.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу П бр.85/14 од 25.05.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име дуга исплати износ од 413.230,13 CHF са припадајућом законском затезном каматом у висини референтне каматне стопе коју примењује Централна банка Швајцарске увећане за 8% поена, почев од 01.07.2014. године па до коначне исплате, у динарској противвредности према средњем курсу НБС за валуту CHF на дан исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 651.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1958/19 од 26.02.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Нишу П бр.85/14 од 25.05.2017. године.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужена су се упознали у Швајцарској 2006. године. Тужена, у периоду када је живела у Швајцарској, није била запослена. Издржавала је себе и своје троје деце повремено чистећи станове. Тужена је била оптужена од стране надлежних швајцарских органа власти за превару по основу осигурања због чега је тужилац, у жељи да јој помогне, давао одређене новчане износе. У периоду од 2007. године до 2014. године тужилац је извршио укупно 53 уплате различитих новчаних износа туженој. Вештачењем је утврђено да постоје писани докази, изводи са банковних рачуна и други писани докази да је тужилац од 2007. године до 2014. године уплатио туженој укупно износ од 302.275,00 CHF. Саслушан као странка тужилац је изјавио да је новац туженој давао из сажалења због тешког материјалног и породичног стања, у намери да јој помогне. Туженој, док је била у Србији, тужилац је слао новац из Швајцарске захтевајући да му тај новац врати ради пореских органа у Швајцарској, па му је тужена износ од 100.000 CHF вратила, о чему постоји признаница од 03.07.2014. године са потписом тужиоца. Тужена, саслушана као странка изјавила је да је међу њима постојала дужа емотивно-љубавна веза, па је тужилац на основу те везе и благонаклоности коју је показивао према њој, као и намере да помогне њој и њеној деци која су била на школовању, плаћао рачуне за становање, исхрану и остале потребе, без обавезе да му тужена врати новац.

На основу утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови закључили да је тужилац вршио добротина давања туженој, по основу благонаклоности и емотивне везе која је постојала између њих а не по основу зајма, на шта указују чињенице: да није прецизиран рок враћања датих износа; да је тужилац у периоду од 2007. до 2014. године извршио укупно 53 уплате различитих новчаних средстава, иако је знао да је тужена оптужена за превару у вези осигурања; да је без враћања претходно датих новчаних износа давао нове износе туженој.

Неосновано је позивање у ревизији тужиоца да су нижестепени судови погрешно применили материјално право јер је требало применити одредбу члана 557. и 562. Закона о облигационим односима, у ситуацији када постоји признаница о учињеном зајму као и признаница о враћеном делу позајмљеног новца, те да је обавеза тужене као зајмопримца да докаже да је и преостали део дуга вратила тужиоцу зајмодавцу, те да је била у питању само помоћ, као што тврди тужена, тужилац никада не би тражио од тужене да потписом потврђује пријем новца, нити би све признанице чувао од дана њиховог потписивања па до дана подношења тужбе, с тим да потписана признаница има третман уговора о зајму, који је исти сачињен у облику признанице што је и потврђено пресудом Врховног суда Србије Рев 1440/2005 од 27.10.2005. године.

У пресуди Врховног суда Србије Рев 1440/2005 од 27.10.2005. године изражен је став да конкретна обавеза чије се извршење тражи има свој основ у уговору о зајму, сачињеном у облику признанице, коју је потписала тужена као власник предузећа, која је снабдевена печатом педузећа и оверена, а новац искоришћен за потребе предузећа

чији је оснивач тужена. Дакле, ова пресуда је заснована не другачијем чињеничном стању, а квалификовање признанице као уговора о зајму зависи од утврђеног чињеничног стања, односно на основу утврђеног чињеничног стања се цени да ли признаница испуњава услове из чланова 557-565 ЗОО, да би представљала зајам.

Наиме, на признаници од 03.07.2014. године на којој се налази само потпис тужиоца (која је била оцењена од стране нижестепених судова да је износ од 100.000 CHF који је тужилац дао туженој ради чувања и да му је она тај износ вратила), без потписа тужене, као и рачуни на којој се тужилац позива, не садрже битне елементе уговора о зајму из члана 557. Закона о облигационим односима, јер не садрже потпис другог уговорача и није прецизиран рок враћања позајмљеног износа, супротно наводима у ревизији.

Такође, позивање тужиоца у ревизији које се односи на исказ тужене који су нижестепени судови прихватили је без утицаја, с обзиром да се односи на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање које према одредби члана 407. став 3 ЗПП не може бити разлог за изјављивање ревизије.

Са изнетих разлога, сагласно одредби члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић